

Sygn. akt III PO 26/04

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

Protokolant Ewa Wolna

w sprawie z odwołania sędziego H.Ł.

od decyzji Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 1 marca 2004 r.,

w przedmiocie przeniesienia na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [...],

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lutego 2006 r.,

oddala odwołanie.

U z a s a d n i e n i e

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie wydał 1 marca 2004 r. decyzję , zgodnie z którą H.Ł. – sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego, w oparciu o art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. -

Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.), została przeniesiona na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [...] z dniem 15 marca 2004 r.

W uzasadnieniu decyzji Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazał, że podstawowym celem reformy sądownictwa administracyjnego jest zapewnienie sprawnego wykonywania działalności orzeczniczej przez 14 wojewódzkich sądów administracyjnych utworzonych rozporządzeniem Prezydenta RP z dnia 25 kwietnia 2003 r. w sprawie utworzenia wojewódzkich sądów administracyjnych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 72, poz. 652). Osiągnięcie tego celu jest możliwe, zgodnie z założeniami przyjętymi w toku prac nad projektami ustaw reformujących sądownictwo administracyjne, w drodze przenoszenia sędziów NSA na stanowiska sędziowskie w wojewódzkich sądach administracyjnych. Podstawę przeniesienia sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w odpowiednim wojewódzkim sądzie administracyjnym stanowi art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1271 ze zm.). Stosownie do tego przepisu Prezes NSA może przenieść sędziego na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium NSA. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wyjaśnił, że w skład Naczelnego Sądu Administracyjnego wchodzi obecnie 280 sędziów NSA powołanych na te stanowiska na podstawie dotychczasowych przepisów. Na wniosek Zgromadzenia Ogólnego Sędziów NSA, Prezydent RP rozporządzeniem z dnia 18 lutego 2004 r. w sprawie ustalenia liczby stanowisk sędziowskich w Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz liczby wiceprezesów (Dz. U. Nr 26, poz. 228) ustalił liczbę stanowisk sędziowskich w NSA na 50. Oznacza to przeniesienie znacznej liczby sędziów NSA powołanych na podstawie dotychczasowych przepisów do wojewódzkich sądów administracyjnych. W odniesieniu do sędziów NSA zajmujących dotychczas stanowiska sędziowskie w zniesionych, z dniem 1 stycznia 2004 r., ośrodkach zamiejscowych NSA przyjęto regułę, że sędziowie ci będą wykonywać obowiązki sędziowskie w wojewódzkich

sądach administracyjnych, utworzonych w miejscowościach siedzib ośrodków zamiejscowych NSA, w których sędziowie dotychczas pełnili służbę. Reguła ta została przyjęta przez Kolegium NSA i Zgromadzenie Ogólne Sędziów NSA. Kierując się tą regułą Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego podjął decyzję o przeniesieniu sędzi H.Ł. na stanowisko sędzi wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym [...] z dniem 15 marca 2004 r. w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania tego sądu.

W odwołaniu sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego H.Ł. zarzuciła powyższej decyzji naruszenie art. 178 ust. 1, art. 179 i art. 180 ust. 1, 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej; a także art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 53, poz. 1271 ze zm.) w zakresie określonej w nim procedury przenoszenia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, jak również art. 107 § 3 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego.

W uzasadnieniu odwołania sędzia H.Ł. podniosła, że stanowiący materialnoprawną podstawę wydanej decyzji art. 94 § 1 powołanej wyżej ustawy, stanowiący, że „W okresie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy (...) sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego może być przeniesiony przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, po zasięgnięciu opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości, w której dotychczas pełnił służbę, z pozostawieniem mu prawa do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu Naczelnego Sądu Administracyjnego (...); jest niezgodny z przepisami art. 178 ust. 1, art. 179 i art. 180 ust. 1, 2 i 5 Konstytucji RP. W szczególności, zgodnie z art. 179 Konstytucji RP sędziowie powoływani są przez Prezydenta Rzeczypospolitej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa na czas nieoznaczony. Prezydent powołując sędziego powołuje go więc na konkretne stanowisko. Skoro zatem ustawa zasadnicza w art. 180 ust. 1 stanowi, że sędziowie są nieusuwalni, to oznacza to nieusuwalność ze stanowiska, na które sędziego powołał Prezydent RP.

W opinii odwołującej się nie powinno budzić wątpliwości, że skoro Konstytucja przewiduje możliwość przeniesienia sędziego wbrew jego woli na inne stanowisko jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie, to zawarta w art. 94 § 1 powołanej wyżej ustawy możliwość przeniesienia sędziego na stanowisko inne - niż to, na które został powołany przez Prezydenta RP - z uwagi na zmiany w ustroju sądów - uchybia zasadzie nieusuwalności sędziów, w szczególności pozostaje w sprzeczności z normami wyrażonymi w ust. 2 i 5 art. 180 Konstytucji RP. Nie do pogodzenia z zasadą powoływania sędziów i ich nieusuwalnością jest, aby powołanie na stanowisko, w tym awans sędziego na stanowisko wyższe, wymagało akceptacji Prezydenta RP i wniosku Krajowej Rady Sądownictwa, zaś pozbawienie sędziego stanowiska, na które powołał go Prezydent Państwa, przez przeniesienie na stanowisko niższe, leżało w mocy Prezesa NSA i aby następowało bez udziału Krajowej Rady Sądownictwa, która konstytucyjnie powołana jest do stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 186 ust. 1 Konstytucji RP). Odwołująca się podniosła również, że kwestionowany art. 94 ust. 1 pozostaje w wewnętrznej sprzeczności z regulacjami tej ustawy dotyczącymi statusu sędziego NSA. W szczególności art. 93 ustawy stanowi, że „Osoby powołane na stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają sędziami Naczelnego Sądu Administracyjnego”. Art. 93 nie przewiduje wyjątku od ustanowionej nim zasady, co oznacza, że art. 94 ust. 1 ponad to, że uchybia Konstytucji RP, jest nie do pogodzenia z regulacją zawartą w art. 93.

Podstawy kwestionowanego w sprawie przeniesienia nie może również stanowić art. 75 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, póź. 1070 ze zm.). Wskazuje się w nim, że zgoda sędziego na przeniesienie na inne miejsce służbowe nie jest wymagana między innymi w wypadku zniesienia stanowiska wywołanego zmianą organizacji sądownictwa lub zniesienia danego sądu lub wydziału zamiejscowego albo przeniesienia siedziby sądu. Mówi się tu jedynie o przeniesieniu na inne miejsce służbowe, co - w wypadku przeniesienia z przyczyn organizacyjnych, a nie dyscyplinarnych - nie jest równoznaczne z możliwością przeniesienia na inne, w tym niższe stanowisko sędziowskie od tego, na które sędzia został powołany.

Odwołująca się sędzia zwraca również uwagę na fakt niekonstytucyjności § 2 art. 94. Paragraf ten wprowadza bowiem możliwość przeniesienia sędziego przez prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego ze stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w wojewódzkim sądzie administracyjnym na stanowisko sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Rozwiązanie to nie znajduje oparcia w żadnym z przepisów Konstytucji RP. Ustawa zasadnicza nie zna sytuacji, w której prezes sądu władny byłby do powierzania sędziemu wyższego stanowiska bez udziału prezydenta i Krajowej Rady Sądownictwa z naruszeniem art. 179 Konstytucji. Odwołująca się podkreśla również, że wewnętrzna sprzeczność art. 93 i 94 § 1 i 2 ustawy ma ogromne znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania samorządu sędziowskiego.

Niekonstytucyjność art. 94 ust. 1 wynika w końcu także z tego, że przepis ten nie zawiera kryteriów decydujących o przeniesieniu z grona sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego części tych sędziów na stanowiska sędziów wojewódzkiego sądu administracyjnego i pozostawia regulację statusu sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego dyskrejonalnej władzy Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego. Z informacji udzielonej sędziom wynikało, że decydująca o przeniesieniu sędziego NSA na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego - miała być (choć nie zawsze) data powołania na stanowisko i miejsce zamieszkania. Uznać należy, iż takie kryterium stanowi naruszenie art. 32 Konstytucji statuującego zasadę równości wobec prawa, art. 52 Konstytucji zapewniającego każdemu wolność poruszania się po terytorium RP oraz wyboru miejsca zamieszkania, jak również art. 65 ust. 1 zapewniającego każdemu prawo wyboru miejsca pracy. Ponadto brak udziału Krajowej Rady Sądownictwa narusza art. 186 Konstytucji RP, prowadząc do niepoddających się kontroli i podważających prestiż wymiaru sprawiedliwości kryteriów oceny sędziów przez Prezesa NSA.

Odwołująca się jest również zdania, że zaskarżona decyzja narusza niekonstytucyjny według niej art. 94. Nie dopełniono bowiem obowiązku zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, a za wypełnienie tego obowiązku nie można uznać wskazania w uzasadnieniu, że Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego przyjęło „regułę”, iż sędziowie dotychczasowych ośrodków zamiejscowych Naczelnego Sądu Administracyjnego

będą pełnili obowiązki sędziowskie w wojewódzkich sądach administracyjnych, utworzonych w byłych ośrodkach zamieszkowych.

Nie sposób nie zauważyć, że uzasadnienie kwestionowanej decyzji nie odnosi się indywidualnie do sytuacji faktycznej, gdyż nie zawiera elementów wymaganych przez art. 107 § 3 K.p.a. Organ decyzyjny nie wskazał bowiem indywidualnych motywów jakimi kierował się przy podejmowaniu konkretnego rozstrzygnięcia, powołując się jedynie na pozaustawowe kryterium miejsca dotychczasowego pełnienia służby. Zaskarżona decyzja jest także sprzeczna z wyżej wymienioną regułą, która mówi o wykonywaniu przez sędziów NSA (powołanych na stanowisko sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie dotychczasowych przepisów) obowiązków sędziowskich w wojewódzkich sądach administracyjnych - co znajduje oparcie w przepisie art.180 ust. 5 konstytucji. Przedmiotowa decyzja zaś nie powierza odwołującej się obowiązków sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w wojewódzkim sadzie administracyjnym, ale przenosi ją na inne stanowisko niż to, na które powołał ją Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej. Na marginesie odwołująca się zwraca uwagę na fakt, że w obrocie funkcjonują obecnie dwa różne, sprzeczne z sobą akty, odmiennie określające status prawny sędzi H.Ł. w okresie od 15 marca do 31 marca 2004 r. Z aktów władczych podjętych przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego nie wynika bowiem, by delegacja do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym [...] na okres od 1 stycznia do 31 marca 2004 r. została uchylona. W posumowaniu Sędzia wskazała, że oparcie decyzji na niekonstytucyjnym przepisie art. 94 § 1, uchybienie wymogowi zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego, jak i naruszenie obowiązku uzasadnienia decyzji w sposób poddający się kontroli, w szczególności co do wskazania motywów wyboru zastosowanego trybu, a nadto brak indywidualizowania stanu faktycznego (z naruszeniem art. 107 § 3 k.p.a.) - nie pozwalają ostać się w obrocie prawnym aktowi władczemu wydanemu w granicach tzw. luzu decyzyjnego, wynikającego z art. 94 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł o oddalenie odwołania podkreślając, że zmiany ustroju sądów administracyjnych wymusiły przeniesienia

niektórych sędziów NSA na stanowiska sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych, z pozostawieniem im tytułu i wynagrodzenia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego, co odpowiada art. 180 ust. 5 Konstytucji. Takie decyzje o przeniesieniu nie naruszały żadnych zasad konstytucyjnych, ale były konieczne i zmierzały do realizacji reformy sądownictwa administracyjnego, a przy tym zostały podjęte po wypracowaniu przez Kolegium NSA zasadniczych kryteriów przenoszenia sędziów, które zostały zaakceptowane przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów tego Sądu w sposób, który umożliwiał każdemu sędziemu zgłoszenie wniosków odrębnych lub odmiennych propozycji oraz odniesienia się do każdego indywidualnego przypadku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zostało oparte na zarzutach: oraz 1) naruszenia art. 94 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o ustroju sądów administracyjnych i ustawę - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. Nr 153, poz. 1271 ze zm. (powoływanej dalej, jako „ustawa”) oraz art. 107 § 3 k.p.a., polegającego na podjęciu przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego decyzji w przedmiocie przeniesienia odwołującej się na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [...] bez zasięgnięcia zindywidualizowanej opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz 2) niezgodności art. 94 § 1 ustawy z art. 178 ust. 1, art. 179 i art. 180 ust. 1, 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W pierwszej kolejności wymagają rozważenia zarzuty dotyczące wskazanej wyżej niezgodności z Konstytucją. W tej kwestii należy stwierdzić, że badanie zgodności przepisów ustaw z Konstytucją należy do Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z 7 listopada 2005 r., P 20/04 uznał, że art. 94 § 1 ustawy jest zgodny z art. 2, art. 32, art. 178 ust. 1 i art. 180 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu powołanego wyroku, Trybunał odniósł się do kwestii zgodności zakwestionowanej regulacji z Konstytucją również w aspekcie zakresu i skali zróżnicowania statusu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, o

których mowa w art. 93 – 95 ustawy oraz zasady praw nabytych. Trybunał wskazał, że „nie ma czegoś takiego, jak konstytucyjne podmiotowe prawo sędziego do „nieusuwalności” czy też do „zajmowania określonego stanowiska służbowego w określonym sądzie”, a „dopiero w sytuacji, gdyby okazało się, że w praktyce sądowej art. 94 § 1 ustawy rozumiany jest w taki sposób, iż prowadzi to do odebrania lub ograniczenia konkretnie wskazanych praw podmiotowych, byłaby podstawa do ewentualnych rozważań, czy doszło do naruszenia zasady praw nabytych”. W związku z tym nieuzasadniony okazał się również zarzut, że art. 94 § 1 ustawy pozostaje w sprzeczności z jej art. 93. W myśl ostatnio powołanego przepisu osoby powołane na stanowiska sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie dotychczasowych przepisów pozostają sędziami Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przepis ten należy rozumieć jako regułę, zgodnie z którą po dniu wejścia w życie ustawy osoby w nim wymienione pozostają na stanowisku sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego. Na warunkach przewidzianych w art. 95 § 1 ustawy Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego może delegować sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego (a więc tego, o którym mowa w art. 93 ustawy) do pełnienia obowiązków w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Należy podzielić zaprezentowany w odpowiedzi na odwołanie pogląd Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, że w toku delegacji nie następuje zmiana statusu sędziego, który otrzymuje jedynie uprawnienie do orzekania w innym sądzie. A zatem w okresie objętym delegowaniem mogą być podejmowane w stosunku do niego czynności dotyczące jego stosunku służbowego, w tym przeniesienie na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w trybie określonym w art. 94 § 1 ustawy, który został uznany przez Trybunał Konstytucyjny za zgodny z ustawą zasadniczą.

Odwołująca się zarzuca ponadto naruszenie przez zaskarżoną decyzję art., 32, 52, 65 ust. 1 i 186 Konstytucji RP. Zarzuty te nie zostały jednak praktycznie uzasadnione, co uniemożliwia Sądowi Najwyższemu kontrolę ich trafności.

W ocenie Sądu Najwyższego nie wiąże się z odwołaniem ogólny zarzut wewnętrznej sprzeczności art. 93 i 94 § 1 i 2 ustawy przepisy wprowadzające, co zdaniem odwołującej się ma ogromne znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania samorządu sędziowskiego. Kwestia ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia nin.

odwołania, dotyczącego indywidualnej sprawy przeniesienia na stanowisko w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym.

Podstawowe znaczenie ma natomiast zarzut naruszenia przez decyzję art. 94 § 1 przepisów wprowadzających, co wyraża się w tym, że z brzmienia tego przepisu wynika jednoznacznie, że przeniesienie sędziego NSA na stanowisko sędziego WSA może nastąpić po zasięgnięciu opinii Kolegium NSA. Zdaniem odwołującej się z uzasadnienia decyzji nie wynika, aby dopełniono obowiązku zasięgnięcia takiej indywidualnej decyzji w jej sprawie. Ponadto, odwołująca się podnosi, że uzasadnienie kwestionowanej decyzji nie odnosi się indywidualnie do jej sytuacji faktycznej, gdyż nie zawiera elementów wymaganych przez art. 107 § 3 K.p.a. Organ decyzyjny nie wskazał bowiem indywidualnych motywów jakimi kierował się przy podejmowaniu konkretnego rozstrzygnięcia, powołując się jedynie na pozaustawowe kryterium miejsca dotychczasowego pełnienia służby.

Również tych zarzutów nie można podzielić. Zgodna z Konstytucją ustawowa kompetencja Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego do skutecznego przeniesienia sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w miejscowości, w której pełnił służbę, z pozostawieniem mu prawa do wynagrodzenia i tytułu przysługującego sędziemu Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy), wymagała jedynie zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przepis ten nie wymaga bowiem uzyskania zgody sędziego na takie przeniesienie, ani też zapytania go o taką zgodę. Ze stanowiska Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, zawartego w odpowiedzi na odwołanie i niepodważanego przez odwołującą się wynika, że zasadnicze kryteria dotyczące przenoszenia sędziów zostały wypracowane przez Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego i zaakceptowane 9 lutego 2004 r. przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów tego Sądu. W konsekwencji w trakcie obrad 23 lutego 2004 r. Kolegium zaopiniowało przeniesienie poszczególnych sędziów. Polegało to na odczytywaniu przez przewodniczącego Kolegium kolejno nazwisk wszystkich przenoszonych sędziów, zadaniu pytania, czy w stosunku do propozycji przeniesienia wymienionych sędziów są inne propozycje, a następnie przystąpieniu do aktu głosowania. Ten sposób postępowania umożliwiał zgłoszenie w przypadku każdego

sędziego odmiennej propozycji oraz odniesienia się do każdego indywidualnego przypadku oddzielnie. Termin posiedzenia Kolegium był ogłoszony w trakcie poprzedzającego go Zgromadzenia Ogólnego, a przebieg posiedzenia – powszechnie znany, gdyż w skład Kolegium wchodził członkowie reprezentujący wszystkie Ośrodki Zamiejscowe Naczelnego Sądu Administracyjnego i wszystkie wydziały orzecznicze tego Sądu w Warszawie. Taki skład Kolegium został powołany celem zapewnienia wszystkim jednostkom organizacyjnym Sądu przedstawiciela w tym organie w związku z reformą sądownictwa. Uniknięto indywidualnych ocen w zakresie wypełniania przez poszczególnych sędziów obowiązków sędziowskich, a zwłaszcza działalności orzeczniczej sędziów, co naruszałoby zasadę niezawisłości sędziowskiej oraz podważało przyczynę przeniesienia, którą była zmiana ustroju sądów. Należy zatem uznać, że zastosowany tryb spełniał ustawowe wymagania zasięgnięcia opinii Kolegium Naczelnego Sądu Administracyjnego koniecznej dla skutecznego przeniesienia sędziego na podstawie art. 94 § 1 zdanie pierwsze ustawy, gdyż faktycznie i realnie umożliwiał indywidualizację formułowania tego typu opinii w stosunku do poszczególnych sędziów. Tryb ten był wprowadzony po uprzedniej konsultacji oraz akceptacji przez całe środowisko sędziowskie Naczelnego Sądu Administracyjnego (jego Kolegium i Zgromadzenie Ogólne), zapewniał obiektywnie sprawne i szybkie przeprowadzenie tej procedury w stosunku do wszystkich przenoszonych sędziów, a w konsekwencji zapewniał skuteczne wywiązanie się upoważnionych organów z ciążącego na nich obowiązku wprowadzenia w życie tego etapu reformy ustrojowej sądownictwa administracyjnego. Tryb ten nie naruszał również żadnych obowiązujących w tym zakresie przepisów ustawowych (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 r., III PO 1/04 – dotychczas nie publikowany).

Z powyższych względów odwołanie, jako nieuzasadnione, podlega oddaleniu na podstawie art. 49 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zmianami) w związku z art. 8 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zmianami) oraz w związku z art. 75 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zmianami).

